

taller de creació

Gràcies a bons companys i a l'acolliment del bisbe Jaume, després de dos cursos a Navarra, el curs 1974-75 vaig retornar al Seminari de Girona, que em semblava una ombra del que havia deixat. Hi hagué dificultats per encaixar els estudis que havia seguit (seguint el pla habitual dels seminaris: 2 cursos de filosofia i 3 de teologia) amb el pla cíclic propi d'un centre amb un grup reduït (entre tots no arribàvem a la vintena). Malgrat alguns professors excel·lents, algunes vegades tenia la sensació de perdre el temps, m'avorria en algunes classes, i, curts de son com anàvem (sobretot per les piruetes pastorals a les quals se'ns iniciava), m'hi adormia. Sort n'hi havia dels cursets que periòdicament se'ns oferien i que ens apropaven plantejaments més seriosos, com també de les xerrades amb els companys, les estades a Montserrat, els exercicis espirituals amb bons mestres espirituals...

Amb tot, foren cursos de vida intensa, de lluites dialèctiques reclamant que se'ns disposés millor per a la realitat social i humana, d'estires i arronses (amb alguna vaga de missa), i amb un rerefons del moment històric singular: mort del dictador, contactes d'algun responsable nostre amb en Tarradellas, reunions polítiques clandestines, compromisos d'algun company amb l'Amo (Mn. Damià Estela), com una ombra determinant enmig d'aquella situació... Durant tres cursos, residirem al mateix edifici del Seminari i, el curs 1977-78, malgrat l'oposició de tots, la residència es traslladà a les golfes del casalot de Casa Carles. El darrer curs vaig residir al barri de Palau, on, amb Mn. Carles Mundet, començà l'erecció de la parròquia de Sant Pau. Aleshores ja s'estava iniciant també una nova etapa de la meua vida.

Martirià Brugada Clotas

Miquel-Àngel Ferrés i Fluvià va néixer a Olot el 30 d'abril de 1952. Va fer els estudis al Seminari de Girona i va ser ordenat de capellà a Sant Narcís, de Girona, l'any 1978. Després va fer la llicenciatura en teologia catequètica a l'Institut Catòlic de París. Ha estat vicari de Blanes, rector de Sant Cugat, de Salt, director del *Full Parroquial* del bisbat de Girona i rector de Santa Maria, de Blanes, i actualment és rector de les parròquies de la Immaculada i del Poble Nou, de Figueres, i arxiprest de l'Alt Empordà Interior.

El pas pel Seminari

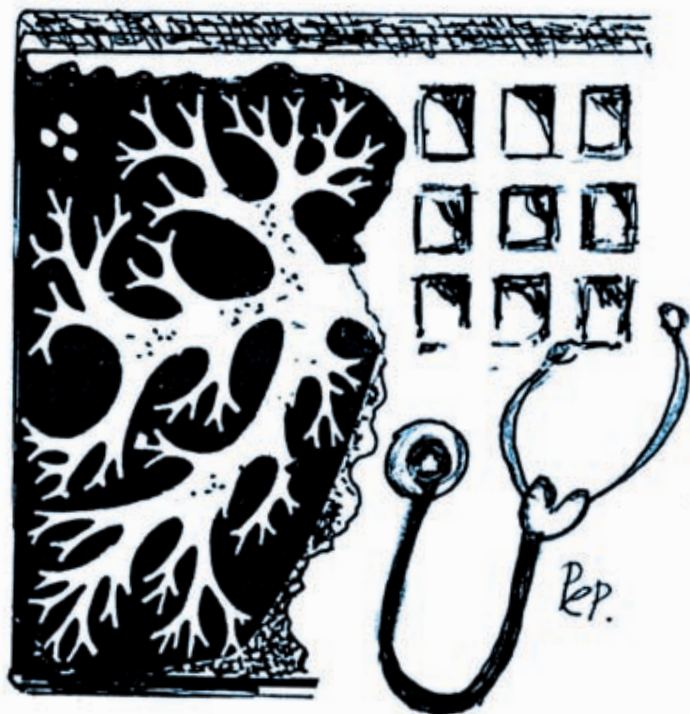
Vaig entrar als 12 anys al Seminari de Girona, l'any 1964, provinent de dos cursos a Alella, el Seminari dels Escolapis. Vaig néixer a Olot, al si d'una família nombrosa, de pagès i creient. Avui és difícil que es donin juntes aquestes tres característiques, que feien bona saó per a la florida de vocacions. La vocació no és que la tinguessin els pares, però sense la fe dels pares (i del col·legi i de la parròquia) no hi hauria hagut la meua vocació. El gruix era la fe dels pares i

dels formadors, nosaltres érem petits i candorosos, hi podíem posar poc de la nostra part...

Després, amb els anys de Seminari, vàrem anar assumint i personalitzant la vocació «heretada», podríem dir. I la vàrem fer nostra. En el meu cas, per rubricar-ho, vaig demanar de sortir-ne als 18 anys per anar a fer el curs preuniversitari a l'Institut de Girona tot fent de monitor a la Llar Infantil, per tornar a entrar-hi després d'una manera més madura.

L'estructura del Seminari del meu temps era la clàssica (Seminari Menor i Seminari Major, amb força seminaristes), però hi van entrar de seguida els nous aires del Concili. El nostre curs vam fer el pas del que se'n deien estudis eclesiàstics i humanitats al batxillerat homologable. I també vam viure la creació el 1970 del curs introductori, on es combinaven els estudis amb el treball en alguna empresa. Després, al Seminari Major, vàrem cursar els cinc anys d'estudis de filosofia i de teologia.

Al Seminari vam tenir formadors i professors diversos, però n'hi havia de molt ben preparats i s'hi respirava una línia d'obertura de pensament i d'acció. Tant o més que les classes, em van anar bé persones competents que fèiem venir (sí, de vegades ens deixaven escollir a nosaltres) per fer-nos exercicis espirituals o cursets o testimoniatges engrescadors. I tot plegat era amanit amb l'experiència pastoral dels caps de setmana, quan anàvem a les parròquies on, a més d'ajudar a la litúrgia, fèiem activitats sobretot amb joventut, de caire apostòlic i, de retruc, patriòtic i social. No cal oblidar que eclesialment era temps

Bona salut...
“Sensibilitzats amb la democràcia,
amb la cultura...el país...la solidaritat”...

“Al seminari hi van entrar de seguida els nous aires del Concili”(Era l'aggiornamento del bon papa Joan XXIII)

d'aggiornamento i que socialment s'estava fent el sofregit, per dir-ho així, de la transició política. Tot era intens, tot era futur, il·lusió, novetat...

Podem dir que vàrem passar pel Seminari i que el Seminari va passar per nosaltres. És a dir, ens va modelar no solament pel que fa als continguts acadèmics sinó per haver-nos entrenat per al contacte amb la realitat i per haver conviscut amb superiors i amb companys de Seminari força evangèlics i sensibilitzats amb la democràcia, o amb la cultura, la literatura, l'ètica i l'estètica, el país, la solidaritat, l'esplai (kumbaià, sí)...

Jo tenia la sensació que en la nostra vida de cadells de capellà –que diria Mn. Ballarín– estàvem vivint i assolint fites decisives, valors adquirits, punts de no-retorn, tant per a l'Església com per a la societat. Més tard hem comprovat amb certa desil·lusió que no, que l'home és mesell i torna enrere en comptes d'anar endavant. Però la base adquirida és bona. Persistirem.

Miquel-Àngel Ferrés i Fluvià